

မင်းလူ

ရင်ခွင်
ဆောင်းရာသီ

အခန်း (၁)

ဤဝတ္ထုကို

၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် မင်းလူဇာတ်ညွှန်းရေး၍

ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏက

လွင်မိုး၊မြတ်လေး၊ ထွန်းထွန်းဝင်း၊ ရူပ၊

ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ မြတ်ကေသီအောင်နှင့်

ကလေးသရုပ်ဆောင် အိဖြူစိုးတို့ ဖြင့်

ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်ကူးခဲ့ရာ

လွင်မိုး၊ မြတ်ကေသီအောင်နှင့်

အိဖြူစိုးတို့ အကယ်ဒမီရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ဝမ်းသာစရာသတင်းနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ကြားရသည်။ ။

ထူးခြားချက်ကတော့ ထိုသတင်းနှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော ဆောင်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ပထမသတင်း။

ခင်ခိုင် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားရဖို့ သေချာသလောက်ရှိသည်
။ ဟာပိုင်ယီ တက္ကသိုလ်မှာ အမ်အက်စ်ဘွဲ့အတွက် နှစ်နှစ် (သို့မဟုတ်)

သုံးနှစ်နေမည်။

လူရွေးသည့် စာမေးပွဲတော့ ဖြေရဦးမည်။ သူတို့ ဌာနမှာ အရည်အချင်း၊ ကိုက်ညီသူငါး ယောက်သာ ရှိသည် ။ ထိုအထဲမှ နှစ်ယောက်ရွေးမည် ဖြစ်၏ ။

အား လုံး ထဲ မှာ ခင်ခိုင်က အထက်မြက်ဆုံး လူကြီးတွေ မျက်စိအကျဆုံး ဖြစ်၏ ။ သူ့ထက် လုပ်သက်ရင့်သူ နှစ်ယောက်တော့ ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေး မကောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှာ ရက်ရှည်လများ သွားမနေနိုင်။

သို့ဖြင့် ခင်ခိုင်အဖို့ အကောင်းဆုံးအခြေအနေဖြစ်နေ၏ ။ ရုံးမှ လူ များက လည်း ခင်ခိုင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်ဟု သူတို့ ဘာသာ အတည်ပြုပြီးသား ကျန်တစ်ယောက်ဘယ်သူလဲဆိုတာ စဉ်းစားတွက်ချက် နေကြသည် ။

ခင် နိုင် ၏ ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝအောင်မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ သူ့ဘဝတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဝမ်းသာစရာ အကြောင်းတွေထဲတွင် အထွတ်အထိပ်အဖြစ် ထားရမည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် နောက်ထပ် ဝမ်းသာစရာအဖြစ်တစ်ခု ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည် ။

သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်အဖို့ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုကိုသာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိ၏ ။

ခင်ခိုင်မှာ ကလေးရှိနေခြင်းပင်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူခင်ခိုင်က မေးသည် ။ ငြိမ်းမောင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ..

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောသည် ။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတုန်းပဲ ဆိုတာတော့ သိသာ၏ ။ စီးကရက် နောက်တစ်လိပ်ကို မီးကူး၍ ညှိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

“ကလေးရှိနေပြီဆိုရင် နိုင်ငံခြားသွားရမယ့် ကံဇာတာ မပါဘူးလို့ ပဲ သဘောထားလိုက် ပေါ့။ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

ခင်ခိုင်သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည့်တိုင် မျက်ရည်ဝဲလာသည် ။

ငြိမ်းမောင်က မေ့လိုက်ပါဟု ပြောသည် ။ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည့် အဖြစ်။

နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွားရဖို့ သေချာသလောက် ရှိသည် ဟု ခင်ခိုင်က ပြောပြ ထားလိုက်ပေါ့။ ဒီကိစ္စကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့

ခင်ခိုင်သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည့်တိုင် မျက်ရည်ဝဲလာသည် ။

ငြိမ်းမောင်က မေ့လိုက်ပါဟု ပြောသည် ။ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည့် အဖြစ်။

နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွားရဖို့ သေချာသလောက် ရှိသည် ဟု

ခင်နိုင်ကပြောပြသော အခါ ငြိမ်းမောင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်မသွားခဲ့။
ဝမ်းသာဟန်တော့ ပြသည်။

“ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင့်အတွက် အများကြီး
ကောင်းလာနိုင်တာပဲ”

“ပြန်လာရင် ကားတစ်စီးလည်း ပါလာဖို့ သေချာတယ်လေ”

“ကားက အရေးမကြီးပါဘူး ။ပညာရယ်၊ ဗဟု သုတရယ်၊
အတွေ့အကြုံရယ်ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အေဂုးတစ်ခုအတွက် ငြိမ်းမောင်
ဝမ်းသာအယ်လဲ မရှိလှသဖြင့် ခင်ခိုင်အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရသည်။ ။

ငြိမ်းမောင်အကြောင်း သိနေသောကြောင့်သာ စိတ်မဆိုးမိခြင်း
ဖြစ်၏။ ။

“မော် တော် ကား က လည်း အရေးကြီးတာပဲလေ။ တစ်သက်မှ
တစ်ခါဆိုသလိုရတဲ့ အခွင့် အရေးပဲ။ ထီပေါက်တာထက်တောင်
ပိုပြီးဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ထီပေါက်တဲ့ လူထက် နိုင်ငံခြားသွား ရတဲ့ လူ
အရေအတွက် ပိုနည်းတယ် မဟုတ်လား”

“ထီထိုးတယ်ဆိုတာက စီးပွားရေးသက်သက်ပဲ
ပညာတော်သင်ကိစ္စက စီးပွားရေး မဟုတ်ဘူး ”

“အခြေအနေအရ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ် သုံးဖို့
၇ တဲ့ ငွေထဲက စုဆောင်းပြီး ကားဝယ်တာဟာ အပြစ်လို့
မပြောနိုင်ပါဘူး ကိုမောင်ရဲ့ ”

“ငွေပိုလို့ စုတာက တစ်မျိုးပေါ့။ မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊
စုတာကတော့ တိုင်းပြည် သိက္ခာကျပါတယ်”

“သဘောသားတွေက နိုင်ငံခြားငွေ ရှာပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က သဘောသားတွေကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ က ရှင်းတယ်လေ။ စကတည်းက အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာဖို့ သွားတာ။ လခရဲ့ တစ်ဝက်ကို နိုင်ငံအတွက် ပြန်လွှဲတဲ့ အတွက် တာဝန်ကျပြီးသား ။ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘာလုပ်လုပ်။ သူတို့ နိုင်တဲ့ ငွေပဲကိုး။ ပညာတော်သင်ကျတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမယ်။ ပညာတော်သင်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်း နဲ့အညီ နေနိုင်ဖို့ လုံ လော က် တဲ့ ငွေကြေးထောက်ပံ့ထားတာ၊ အဆင့်မီအောင်တော့ နေထိုင် စားသောက်သင့်တယ်။ ”

“မြန်မာလူမျိုးရဲ့ ပင်ကိုယ်သဘာဝကိုက ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်တာပဲ။ ထောက်ပံ့ကြေး ငွေက ပိုထွက်လာတာပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုမောင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ တစ်သက်လုံးရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ကံကောင်းထောက်မ လို့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့ အခါ ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးလေးကို လက်လွှတ်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“အခြေအနေအရ စီးပွားရေးတွက် တွက်ရတာက တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ တော်ရုံသင့်ရုံ ကျန်အောင်လုပ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ လူအထင်သေးခံရလောက်အောင်ကုတ်ကတ်ပြီး စုတာမျိုးကို ပြောတာ ။ ကိုယ်ကြားဖူးတာ ရှိတယ်။ ကားဝယ်ဖို့ ငွေမပြည့်မှာ စိုးလို့ ဈေးအပေါဆုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ချည်းပဲ နေ့တိုင်းစားလို့ တခြားလူတွေက မစွတာခေါက်ဆွဲ လို့ လှောင် ပြောင် ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း၊ တခြားဘာမှ မစားတော့ အာဟာရမပြည့်စုံဘဲ ဆေးရုံတောင် တက်လိုက်ရတယ်တဲ့ ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ
အဲဒီ နိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေ၊ အဖိုးတန်
ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာတွင် ဂန္ထဝင်မြောက်ပန်းချီ၊ ပန်းပု
တွေ ရှိ တဲ့ ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဝင်ကြေးငါးဒေါ်လာ ပေးရတယ် တဲ့ ။ သူက ငါးဒေါ်လာဆိုရင်
စင်ကာပူမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ဝယ်လို့ ရတယ်လို့
ဈေးတွက်တွက်ပြီး ပြတိုက်ကို ဝင်မကြည့်ခဲ့ဘူးတဲ့ ။ ကဲ.. မှတ်ကရော”

“ကိုမောင်. . နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့ အခါကျမှ ပဲ ရသမျှငွေကို
အကျိုးရှိတဲ့ နေရာမှာ အကုန်သုံးတော့ပေါ့။ ခင်ကတော့ ကိုယ့်အတွက်
ကျန်အောင် လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမှာပဲ”

ခင်ခိုင်ခိုင် နိုင်ငံခြားသွားရဖို့ အခြေအနေရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍
ငြိမ်းမောင်က သိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဝမ်းမသာခဲ့သော်လည်း
ကလေး ရှိ နေ ပြီ ဟု သိရသောအခါမှာ တော့
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သော ငြိမ်းမောင်သည်
ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသည် ။

“ဟင် . တကယ်လား၊ ဆရာဝန်ပြပြီးပြီလား။ ချောချောမောမော
မွေးမယ်တဲ့ လား ဘာဆေးတွေ သောက်ရမယ်တဲ့ လဲ”

စသဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည် ။

ခင်ခိုင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေသည် ။ တော်ရုံတန်ရုံ
ပင်ပန်းသည် အလုပ်ကို ပင် မလုပ်ရတော့။ ထမင်းဟင်းချက်ခွင့်မပြု။
ဆိုင်မှာ ဝယ်စားသည် ။

နောက်တော့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက ဒေါ်ကြီးထွေးကို အိမ်မှာ
ခေါ်ထားသည် ။

ကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်ဆရာဝန်ဆီအပ်လျှင် ကောင်းမလဲ နေ့တိုင်း
တိုင်ပင်သည် ။ ရုံးက ပြန်ကောက်လျှင် ဘယ်စပါယ်ရှယ်လစ်
ဆရာဝန်မကြီးကတော့ သဘောကောင်းတယ်တဲ့ ။ ဘယ်သူက
ကျွမ်းကျင်တာ၊ ကိုယ်တိုင်မွေးပေးတာ စသည် ဖြင့် သတင်းတွေ
စုံစမ်းပြီး ပြောတတ်သည် ။

ခုလို သူ့ကို အလွန်ဂရုစိုက်သဖြင့် ခင်ခိုင်ဝမ်းသာပါသည် ။
သို့ရာတွင် လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ် မဟုတ်။ အားကစားပွဲမှာ
အခြားအသင်းတစ်သင်းနှင့် ပူးတွဲ ဗိုလ်စွဲ ရသလိုပင်။ ဝမ်းသာမှုကို
ထက်ဝက်ခွဲပေးလိုက်ရသည့် သဘော။

* * *

ခင်ခိုင်သည် ရည်မှန်းချက်အလွန်ကြီးသူ ဖြစ်၏ ။ ဒီလိုရည်မှန်းချက်
ကြီးရလောက်အောင် လည်း သူ့ဘဝ အခြေခံအကြောင်းတရားတွေ
ရှိခဲ့၏ ။

သူတို့ အဘိုးက ခရိုင်ဝန် ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မအမေသည်
တိုက်နှင့် ကားနှင့် အခြွေအရံတွေနှင့် ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ နေခဲ့ရသည်
။

ခင်ခိုင်တို့ အဖေနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးသည် ။

ခင်ခိုင်တို့ အဖေက ခရိုင်ဝန်ရုံးမှ စာရေးကလေးမျှသာ ဖြစ်၏ ။
ထို့ကြောင့် လူကြီးတွေက သဘောမတူပဲ စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရသည် ။

ခင်ခိုင်တို့ အဖေလည်း အလုပ်ပြုတ်သည် ။ လင်မယားနှစ်ယောက်
ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ကြရသည် ။

မကြာခင်မှာ ပင် ခင်ခိုင်တို့ အဘိုးနှင့်အဘွား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်

ကွယ်လွန်သည်။ ။

ကျန်သော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ခင်ခိုင်အမေကြောင့် လူကြီးတွေစိတ်ထိခိုက်ပြီး အသေစောရသည် ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ ။ ဥပဒေအရ ပေးသင့်ပေးထိုက်သော အမွေ ပစ္စည်းကိုလည်း မပေးဘဲ ငွေအား လူအားဖြင့် စနစ်တကျ အပိုင်စီးလိုက်ကြသည်။ ။

ခင်ခိုင်ငါးနှစ်သမီးတွင် အဖေဆုံးပြန်သည်။ ။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးကို ဂျောက်ရှိသွားသည်။ ။

အမေသည် ဘယ်လောက်ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ သည် ဖြစ်စေ ခင်ခိုင်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားသည်။ ။

သမီးကို သူ့လို မဖြစ်စေချင်။ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ရမည်။ တစ်နေ့ သော အခါ မှာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာစေရမည်။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ခင်ခိုင်မှာ စွဲဝင်နေအောင်လည်း လေ့ကျင့်ပုံသွင်း ပေးခဲ့သည်။ ။

ခရိုင်ဝန်သမီးအဖြစ် ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို တဖွဖွ ပြောသည်။ ။ အကောင်းဆုံး အသုံးအဆောင်များ အရသာရှိဆုံး အစားအစာများ ၊ အလှပဆုံး အဝတ်တန်ဆာ များ အကြောင်း ခင်ခိုင်မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာအောင် ပြောပြသည်။ ။ တကယ်ငတ်နေရသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ခင်ခိုင်စိတ်ထဲမှာ အလွယ်တကူ စွဲမြဲခဲ့လေသည်။ ။

ထို့အပြင် ခင်ခိုင်၏ ဝမ်းကွဲသားချင်းများ အကြောင်း ပြောပြသည်။ ။ အမေ၏ အစ်ကို အစ်မများက အမွေကို အပိုင်စီးခဲ့ကြပုံ၊ ခင်ခိုင်နှင့် တစ်ဝမ်းသာကွဲသော မောင်နှမတွေက မော်တော်ကားဖြင့် အကောင်းဆုံးကျောင်းတွေကို တက်ဂျောက်သင်ကြားနေကြပုံ၊

သုံးမကုန်ဖြုန်း မကုန်ဖြစ်နေကြပုံများက ခင်ခိုင်ကို အားကျမခံစိတ်ကို
မွေးမြူစေခဲ့သည်။ ။

အရွယ်ရောက်သောအချိန်တွင် ခင်ခိုင်၏ ထူးခြားသော အလှကို
အမေ သတိပြုမိပါ သည်။ ခင်ခိုင်အလှက အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။ ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှသည် ဘဝဖြစ်လာနိုင်သည်။ ။
အဆိုးဆုံးသော ဘဝလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အကောင်းဆုံးလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အမေအလှသည် အဆိုးဆုံးကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ ။ ခင်ခိုင်ကို
ဒီလိုမဖြစ်စေရ။

အစားအသောက်ကို အဆုံးစွန်အထိ ချွေတာသည်။ ။ ဟင်းမပါဘဲ
ငါးပိရည်ဆမ်း၍ စားခဲ့ရသော အနပ်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်၍
ခင်ခိုင်ကို ဝတ်ကောင်းစားလှ ဆင်မြန်းပေး သည်။ ။

ခင်ခိုင်ကို အပြင်မှာ တွေ့သူတစ်ယောက်သည်
ခင်ခိုင်အဆင့်အတန်းကို ထိပ်တန်းထဲက ဟူ၍ သာ
ခန့်မှန်းမိလေလိမ့်မည်။

ခင်ခိုင်ကို ယ်တိုင်းလည်း အမေချပေးသည့် ပုံစံအတိုင်း
တစ်သွေမသိမ်း လိုက်နာသည်။ ။

အမေ မွေးမြူပေးသော စိတ်ဓာတ်အပြင် သူ့ပင်ကိုယ်စိတ်ကလည်း
အဆင့်မြင့်မြင့် မှန်းချင်သည်။ ။ သို့ဖြင့် ခင်ခိုင်သည် ဆင်းရဲသော်လည်း
အဆင့်မြင့်မြင့်ပြုမူပြောဆိုတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။ ။

အမေနှင့်ပတ်သက်၍ သူတစ်ယောက်မှာ တစ်ကြိမ်သာ
လမ်းလွဲခဲ့ဖူးသည်။ ။ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။
သူ့ချစ်သူက ချောသည်။ ။ လူရည်သန့်သည်။ ။ သို့ရာတွင်

အရည်အချင်းသိပ်မရှိ။ လူလတ်တန်းစားထဲက ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ရေးအတွက် မသေချာ။

အမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်မှန်း သူသိသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုသူကို သူချစ်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ငြိမ်းမောင်နှင့် တွေ့သည် ။

ငြိမ်းမောင်က အရာရှိကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ ခင်ခိုင်တို့ ရုံးကို အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မကြာခဏ လာတတ်သည်။

သူက ခင်ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားသည် ။ နောက်တော့ ခင်ခိုင်တို့ အိမ်ကို မကြာခဏ လာလည် သည် ။

အမေက ငြိမ်းမောင်ကို သဘောကျသည် ။ ငြိမ်းမောင်က ရိုးသားသည် ။ ရှေ့တက်လမ်း တွေ အများကြီးရှိသည် ။ ပြီးတော့ မိဘတွေဆုံးပြီး အမွေခွဲဝေရရှိထားသည် ။ ခင်ခိုင်ကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ ထားနိုင်သည် ။

ထို စ ည် မှာ အမေ နေမကောင်းဖြစ်သည် ။ ငြိမ်းမောင်က အမေ့ဆေးဝါးကုသရေးကိစ္စအား လုံး တာဝန်ယူကူညီသည် ။ ငွေအား၊ လူအား၊ အသိမိတ်ဆွေအားဖြင့် အင်တိုက်အားတိုက်ပံ့ပိုး ပေးသည် ။

အ မေ သ ည် ရောဂါကျွမ်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် နာလန်မထူလာနိုင်သည့်တိုင် ငြိမ်းမောင်၏ ကျေးဇူးကို ကောင်းစွာ တုံ့ပြန်သွားခဲ့သည် ။

“မောင်ငြိမ်းမောင်ကို လက်ထပ်ပါ သမီး။ သူဟာ သမီးကို တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာ ပါ။ သမီးကို တစ်သက်လုံးစိတ်ချမ်းသာ နေသွားနိုင်အောင် အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့ လူငယ်ပဲ။ အမေ့စကားကို

သမီး နားထောင်မယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်။ အမေဆန္ဒကတော့ သမီးကို အမေငယ်ငယ်က ချမ်းသာခဲ့သလို ချမ်းသာစေချင်တယ်။ အေ. . အမေ ဆင်းရဲသလိုလည်း မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

ဟု နောက်ဆုံးစကား ပြောသွားသည် ။

ငြိမ်းမောင်ကို ခင်ခိုင် မချစ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည် ကိုတော့ မငြင်းနိုင်။

ငြိမ်းမောင်က သူ့ကို တော်တော်ချစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိသည် ။ ငြိမ်းမောင်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်သော်လည်း ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်နိုင်လိမ့်မည် ဟု သူထင်သည် ။

ထို့ကြောင့် ငြိမ်းမောင်ကို သူ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

* * *

ငြိမ်းမောင်က လူရိုးလူဖြောင့် ဖြစ်၏ ။
အေးအေးနေ တတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်လေ ဒေါသကြီးသည် ။
အမွေရထားသော ငွေများ ဖြင့် မပူမပင်နေနိုင်သည် ။ ထိုငွေများ
ရင်းနှီးပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်လျှင်
သူဌေးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည် ။

သို့ရာတွင် သူက ဝါသနာမပါ။ ရုံးအရာရှိတစ်ယောက် ဘဝကိုပင် ကျေနပ်သည် ။

သူကလူတစ်မျိုး ဖြစ်၏ ။ အမှန်မှာ သူက တစ်မျိုးဖြစ်ခြင်း မဟုတ်။
ခေတ်ကြီးတစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။

သူက ခေတ်နှင့် သိပ်အံ့မဝင်ဘူးဟု ခင်ခိုင်က ပြောတတ်သည် ။

ရုံးက သူ့ရာထူးသည် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လျှင်
တော်တော်အလုပ်ဖြစ်သည့်နေရာ။ သူကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ
မတိမ်းမစောင်းအောင်နေသည်။ တချို့က

“ကိုငြိမ်းမောင်ကို အလိုက် ငါးသောင်းပေးပြီး
နေရာချင်းလဲချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ရယ်စရာပြောကြသည်။

လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်တတ်သော်လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်
ကိုယ်ဝယ်သောက်တတ် သော ငြိမ်းမောင်သည် အစပိုင်းတွင်
တစ်ကိုယ်တော်ဖြစ်နေ၏။ တခြားရုံးသူ ရုံးသားများက ကိုမင်္ဂလာဆိုပြီး
သိပ်မကြည်လင်ကြ။

နောက် တော့ မှ ငြိမ်းမောင် စိတ်ထားကောင်းခြင်း၊
လက်အောက်ငယ်သားများကို ညှာတာခြင်း၊
သူတစ်ပါးအခက်အခဲတွေ့လျှင် ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ ကူညီတတ်ခြင်းတို့
ကြောင့် လေးစားချစ်ခင်လာကြသည်။

ခင်ခိုင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် သူများ တွေလို တစ်နှစ်တန်သည် ၊
နှစ်နှစ်တန်သည် ကလေးမယူဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေမည်ဟု
စိတ်မကူး။

“တားဆေးတွေ စားတာတို့ ၊ ဆေးထိုးတာတို့ မလုပ်နဲ့ နော်။
အဲဒါတွေ ကိုယ်လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ တို့ ဆီမှာ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်တဲ့ လူတွေ
ကလေးနှစ်ယောက်သုံးယောက် လောက်ပဲ ယူပြီး ဆင်းရဲမွဲတေနေတဲ့
လူတွေက ကလေးတွေ အများကြီးမွေးနေကြတာ သဘာဝကျဘူး။ ခင်
မွေးနိုင်သလောက်သာမွေးပါ။ ကိုယ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ခင်ခိုင်ကို ပြောခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ထပ်ပြီးမကြာခင်မှာ
ပင် ခင်ခိုင်ကလေး ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ။

သူ့ ဘဝ မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ ကြာပြီ။
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလိုလို ဖြစ်၏။ ။ ခုမှ အေးအေးသက်သာ နေရခါစပဲ
ရှိသေးသည်။ ။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ခုမှ စိတ်ချလက်ချ သက်ပြင်းချနိုင်ရုံ ဘဝအတွက်
လုံခြုံ ရှိ ရုံ သာ ဖြစ်၏။ ။ ခုလိုအချိန်မှာ ကလေးတွဲလောင်းနှင့်
နေရသည့်ဒုက္ခကို မခံချင်သေး သို့ရာတွင် ခုတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

ဒီ ကြား ထဲ မှာ နိုင်ငံခြားသွားရမည့် ကိစ္စနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
လာတိုးသည့် စာမေးပွဲ ဖြေသည့်ကာလ၊ အခြားစစ်ဆေးမှုနှင့်
ပြင်ဆင်မှုများ နှင့်ဆိုလျှင် နောက်ခြောက်လလောက်မှာ သွားရမည်။

ထိုအချိန်ကား သူ ကလေးမွေးရမည့် အချိန်ပင်တည်း။

ခင်ခိုင်နိုင်ငံခြားကို သိပ်သွားချင်သည်။ ။ ရိုးရိုးလေ့လာရေးမျှသာ
မဟုတ်။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ တစ်ခု ယူရဖို့ ဖြစ်၏။ ။ ထိုဘွဲ့ကို
သူသိပ်လိုချင်သည်။ ။

ပြီးတော့ နှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် မော်တော်ကား
အကောင်းစားတစ်စီးဝယ်ဖို့ လုံလောက်သည်။ ။

သူ့နိုင်ငံခြား သွားချင်သည်။ ။

ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်လိုချင်သည်။ ။

ရာထူးကြီးကြီး လိုချင်သည်။ ။

ကားကောင်းကောင်း စီးချင်သည်။ ။

တစ်သက်လုံး အပူအပင် အကြောင့်ကြမရှိ ချမ်းသာစွာ နေချင်သည်

။

သူ့ဘဝပေး အခြေအနေအရ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ဒီလိုဖြစ်နေဖို့ လိုအပ်သည် ။ သူ မျက်နှာငယ်နှင့် နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ။

* * *

ငြိမ်းမောင်၏ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ဦး ရှိသည် ။
မီးယပ်သားဖွားကုတော့မဟုတ်။ ဂျီပီခေါ် အထွေထွေရောဂါကု
ဆရာဝန်သာ ဖြစ်၏ ။ သူနှင့် အရင်ပြမည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ဆီ မှာ
မိအောင်သွားချင်သဖြင့် နာရီဝက်စောပြီး ထွက်ခဲ့သည် ။

ဆေးခန်းနေရာက နည်းနည်းချောင်ကျသည် ။ ဆေးခန်းဖွင့်လို့
ထောင်းသော စည်စည်ကားကား နေရာမျိုးမဟုတ်။ ဆရာဝန်၏
အိမ်ဖြစ်ဟန်တူ၏ ။

သူ့ဆေးခန်းထဲဝင်သွားတော့ ခင်ခိုင်ကိုမတွေ့ရ။

ဆေးကောင်တာ နောက်မှာ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်က
ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုပြီး ထိုင်ခိုင်းသည် ။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ ပါပဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်အမျိုးသမီး ဒီကိုလာတယ်ဆိုလို့ ”

“နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“ခင်ခိုင်ပါ။ မခင်ခိုင်”

“အဲဒီ တာမည် ဒီစာရင်းမှာ မရှိ၊ ဪ... ခဏလေး”

ထိုသူထဲပြီး ရပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အတွင်းခန်းထဲမှ ခင်ခိုင်နှင့်

အဖော်ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးတို့ ထွက်လာကြသည် ။ ခင်ခိုင်က သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွား၏ ။

“ဟင် . . ကိုမောင် ခင် ဒီကိုလာတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်လို့ သိတာ။ ပြောတဲ့ လူကလည်း နားစွန်နားဖျားကြားတာ၊ ပြန်ပြောရတာ ဆိုတော့ ဒီကိုရောက်အောင် တော်တော်မေးစမ်းပြီး လာရတယ်”

ဆေးခန်းအပြင်ရောက်တော့ . . .

“ကိုယ် ဆွေဆွေဦးနဲ့ ချိန်းထားလို့ ”

“ဆွေဆွေဦး ဟုတ်လား”

“ခင်မမှတ်မိလို့ ပါ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ။ တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတောင် လာသေး တယ်”

“သတိမထားမိဘူး။ မြင်ရင်သိမှာ ပဲ။ သူက ဆရာဝန်လား”

“အင်း. . အိုဂျီတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ဆီသွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ အပ်ရင်ကောင်းမလဲ အကြံဉာဏ်တောင်းမလို့ ”

“အိုး. . . ဒီလောက်တောင် မလိုပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အပ်လိုက်ပြီးသာပါပဲ။ သူများကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမယ် ”

“ရပါတယ် ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ က ပြောမနာ ဆိုမနာတွေပါ”

ခင်ခိုင်နှင့် အဖော်လိုက်လာသော အမျိုးသမီးက နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲသွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကားတစ်စီးငှားပြီး ဆွေဆွေဦး ဆေးခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏ ။ လမ်းမှာ ငြိမ်းမောင်က မေးသည် ။

“ခုနက ဟိုဆေးခန်းသွားတာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရောက်မှ သူငယ်ချင်းက သူ့အသိရှိတယ်။ သေချာအောင် ပြကြည့်ပါလားဆိုလို့ သွားတာ”

“အဲဒီ ဆရာဝန်ကကော စပါရှယ်လစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာ အပ်မှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းကိုအားနာလို့ သာ လိုက်သွားရတာ ”

ဆွေဆွေဦးက သူတို့ ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည် ။ သူ့ဆေးခန်းက ငါးနာရီခွဲ ဖွင့်မည်ဖြစ်၍ သူတို့ နှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ရန် ငါးနာရီမှာ ကြိုချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

“ခိုင်က မမှတ်မိလို့ ။ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကျွန်မတောင် မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဒီလိုပဲ နေမှာ ပဲလို့ နောက်ခဲ့သေးတယ်လေ”

“ကျွန်မမှတ်မိပါပြီ။ ဒေါက်တာနောက်ပိုင်း အိမ်လာမလည်တော့ ဂျာတရက်မမှတ်မိဘဲ ရေးတေးတေးဖြစ်သွားတာပါ”

ခင်ခိုင်နှင့် ဆွေဆွေဦးတို့ ချက်ချင်း ခင်မင်သွားကြသည် ။

ငြိမ်းမောင်က ခုလည်း လူ့ခွစာလုပ်တုန်းပဲလားဟု ဆွေဆွေဦးက မေးသည် ။ ခင်ခိုင်က .

“သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မိုးခါးရေသောက်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ။ ဒီမှာ ငြိမ်းမောင်ရေ ခုချိန်မှာ ငါတို့ ဆရာဝန်တွေ သုံးတဲ့ မိုးရေတောင် မိုးခါးရေ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

ငြိမ်းမောင်ပြီးသည်။

“ဒါတွေထားစမ်းပါ။ လာရင်းကိစ္စပြောပါရစေဦး။ သူ့ကို ဘယ်သူ့ဆီအပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာပဲ”

“ဟာ . . ငါပြောတာက လူနာကို ဂရုစိုက်တာတို့ ကျွမ်းကျင်တာတို့ ”

“ဟ. . ကျွမ်းကျင်လို့ စပါရှယ်လစ်ဖြစ်တာပေါ့”

“ငါ ကြားဖူးတာပြောတာပါ။ ဆေးရုံမှာ ပဒ်အပိုင်ရှိမှ ကောင်းတာဆို။ နောက်ပြီး တချို့ကျတော့လည်း ပါဝါရှိလွန်းအားကြီးလို့ လူနာဆို တခြားဆရာမတွေ မတို့ရဲ့၊ မထိရဲဘူးတဲ့ မတော်တဆ မှားယွင်းသွားရင် အထုပ်ခံရမှာ စိုးလို့။ ဒီတော့ ကြားထဲက လူနာက အချောင်ခံရတာပေါ့”

“ဆေးရုံဆိုတာကလည်း လူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပဲဟာ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမှားအယွင်း ရှိတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါ။ စပါရှယ်လစ်နဲ့ အပ်မှ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မအပ်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ရာချီပြီး ချောချောမောမော မွေးနေကြတာပဲဟာ”

“ကဲပါဟာ နင်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အိုဂျီရှိရင် ပြောစမ်းပါ”

“ရှိပါတယ်မမနု . အဲ. . ဒေါက်တာ ဒေါ်မေနုဆီသွား၊ ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်။ သူ့ဆီမှာ အပ်ရင် နည်းနည်းတော့ အပင်ခန်းခံရမယ်နော်. .”

“ဘာဖြစ်လို့. .”

“သူက ပုဂ္ဂလိက အပြင်ဆေးခန်းမှာ မထိုင်ဘူး။
သမဝါယမဆေးခန်းမှာ ထိုင်တာ၊ တစ်ခါပြမှ တစ်ဆယ်ပဲပေးရတယ်။
ဒီတော့ လူများ တာပေါ့။ မနက်ငါးနာရီလောက်သွားပြီး
စာအုပ်ထပ်ဂုမယ်”

“ပင်ပန်းတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကောင်းရင်ပြီးတာပဲ။ ကဲ. .
စာသာရေးပေးလိုက်”

ဆွေဆွေဦးက စာတစ်စောင်ရေးသည် ။ ငြိမ်းမောင်ကို
လှမ်းပေးပြီးနောက် ခင်ခိုင်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်၍ . . .

“ခင်. . အထဲခဏလိုက်ခဲ့၊ နည်းနည်းစမ်းကြည့်ရအောင်”

ငြိမ်းမောင်ကလည်း ခြေလှမ်းပြင်နေသဖြင့်. . .

“ဟေ့. နင်လိုက်လို့ မရဘူး”

ငြိမ်းမောင် ရယ်လိုက်သည် ။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်ရင်း
စမ်းသပ်ခန်းအပြင် ကပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည် ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာကြသည် ။

ဆွေဆွေဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြသည် ။
အခန်းဝအရောက်တွင် ဆွေဆွေဦးက

“ဆွေပြောတာ မမေ့နဲ့ နော်”

ခင်ခိုင် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ငြိမ်းမောင်က ဘာလဲဟု မေးသည် ။
ဆွေဆွေဦးက. .

“ငါတို့မိန်းမချင်း ပြောရမယ့်ကိစ္စ ပါ။ နင်က နေရာတကာ သိချင်လို့
ရမလား”

“ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်တာဆို ငါ အကုန်သိချင်တယ်။ ငါ သိပ်စိတ်ပူတတ်နေပြီဟ”

“သားဦးဆိုရင် ဒီလိုပါပဲလေ”

ငြိမ်းမောင်နှင့် ခင်ခိုင်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည် ။

* * *

ဆရာဝန်မကြီးက သဘောကောင်းသည် ။ စိတ်ရှည်သည် ။
လူနာတွေသိချင်သမျှ အချိန်ယူ ရှင်းပြတတ်သည် ။
ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်နှင့် သောက်သုံးရမည့် ဆေးဝါးများကို တိကျစွာ
လမ်းညွှန်သည် ။

သမဝါယမဆေးခန်းဖြစ်၍ ဈေးနှုန်းသက်သာသည် ။ ထို့ကြောင့်
ဝင်ငွေနည်းသူတို့ လာနိုင် ပြသည် ။

မနက်အစောကြီးသွားပြီး စာအုပ်ထပ်ရတာ တော့ ရှိသည် ။
သို့ရာတွင် ခင်ခိုင်က လန့် သဖြင့် တလမှ တခါပဲ ပြရသောကြောင့်
အပန်းမကြီးလှ။

ငြိမ်းမောင်နှင့် ခင်ခိုင်မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်ရသည် ။
ငြိမ်းမောင်က ခင်ခိုင်ကို ဘာမှ မလုပ်စေချင်။ သက်သက်သာသာ
အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေစေချင်သည် ။

ခင်ခိုင်က မနေတတ်။ ပင်ကိုက လွတ်လတ်ဖျက်လတ်သူ ဖြစ်သဖြင့်
လှုပ်ရှားသွားလာ နေရမှ ကျေနပ်သည် ။

ငြိမ်းမောင်ကလည်း ထိုင်တာ ထတာကအစ ဂရုစိုက်ပြီး
ပြောနေသည် ။ ခင်ခိုင်ဆတ်ခနဲ ဖျက်ခနဲ ထလျှင်
ငြိမ်းမောင်အလန့်တကြား ဖြစ်ရ၏ ။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ခင်ရယ်။ မတော်တဆ...”

“ဒါ လော က် နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက တချို့မိန်းမတွေ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ရေခပ်၊ ဈေးရောင်း လုပ်နေကြတာပဲ”

“မတူဘူးလေ။ သူတို့ က အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေပြီကိုး”

“ခင်လည်း အလျင်က ရေခပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် သူဌေးသမီးဘဝက လာတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဘဝကပဲလာလား၊ အခု သက်သက်သာသာ နေလို့ ရပြီမဟုတ်လား”

ခင်ခိုင်ကတော့ ငြိမ်းမောင်စကားကို ဂရုမစိုက်။ သူက ငြိမ်းမောင်ကို ကြောက်သူမဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ငြိမ်းမောင် ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ ခင်ခိုင်က တော့ နေချင်သလို နေမြဲ။

ငြိမ်းမောင်က သူတစ်ယောက်တည်းမနိုင်သဖြင့် ဒေါ်ကြီးထွေးကို စစ်ကူခေါ်သည်။

“ဒေါ်ကြီးတူမကို ကြည့်ပြောဦး ခုလို ကလေးရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် နေတာထိုင်တာ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ကြီးလည်း အသိပဲ”

အပျိုကြီးဖြစ်သော ဒေါ်ကြီးက...

“အလိုတော် ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကျုပ်မှ ကလေးမမွေးဖူးတာ”

ထိုအခါ ငြိမ်းမောင်က ဒေါ်ကြီးထွေးကိုပါ ဆက်၍ ကြိမ်းပြန်သည်။

ငြိမ်းမောင်သည် ရုံးအလုပ်တွေ အိမ်ကိုယူပြီးလုပ်နေသည် ။
ခင်ခိုင်က အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်မှီပြီး
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေသည် ။

ငြိမ်းမောင် အလုပ်လက်စသတ်တော့ ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။
ခင်ခိုင်ကတော့ ဘာသာပြန် လုံးချင်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ဖတ်နေဆဲ။

သူက မြန်မာဝတ္ထုထက် ဘာသာပြန်များကို ပို၍ နှစ်သက်သည် ။
အထူးသဖြင့် ရှယ်လ်ဒန် တို့ ၊ ရော်ဘင်တို့ ၏ အနောက်နိုင်ငံ စီးပွားရေး၊
လူမှုရေး လောက နောက်ခံ စာအုပ်များ တစ်ခါတစ်လေ
မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ရှာဖတ်တတ်သည် ။

“ခင်”

ငြိမ်းမောင်က ခေါ်သည် ။ ခင်ခိုင်က စာအုပ်မှ မျက်နှာမခွာဘဲ
ခေါင်းဆတ်ရုံသာ ဆတ်ပြသည် ။

“ဆယ်နာရီခွဲတော့မယ် ။ အိပ်ဖို့ ကောင်းပြီ ။ အိပ်ရေးဝဝ
အိပ်ရမယ်လို့ ဆရာဝန်က မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းပါ။ ဒီတစ်ခန်းပြီးရင် အိပ်မှာ ”

ငြိမ်းမောင် ခုတင်ပေါ်အတက်တွင် အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင်
စွန်းပေနေသော နီညိုညို အကွက် တစ်ခုကို တွေ့သည် ။
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

“ဟင်.. ခင်။ ဒါ.. ဒါ ဘာလဲ၊ သွေး.. သွေး မဟုတ်လား”

အလန့်တကြား ရေရွတ်သည် ။ ခင်ခိုင်က ခပ်အေးအေး။

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်၊ သွေးနည်းနည်း ဆင်းနေလို့ ”

“ဘာ . . . ကိုယ့်ကိုဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ။ ဒါ . . . ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ် သိလား။”

“ဒါမျိုး ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပါတယ်။ သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့ မစိုးရိမ်ရမှာ လဲ။ မဖြစ်ဘူး။ ဆေးရုံသွားရမယ်”

“အို ကိုမောင်ကလည်း ”

“ဟာ.. မရဘူး။ သွားရမယ်။ ကိုယ် ပစ္စည်းတွေ ပြင်လိုက်မယ်”

ငြိမ်းမောင် တကယ်ပြောနေသည် ။ ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းသည် ။
ဗီရိုကို ပြေး ဖွင့်သည် ။ နောက်ဖေးဘက် ထွက်သွားပြန်သည် ။ သူ
ပြန်ဝင်အလာတွင် ခင်ခိုင်က . .

“ဒီ လော က် လ ည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ။ တကယ်လို့ ကိုမောင်
စိတ်မချဘူးဆိုရင် ဆွေဆွေဦးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား။”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်။ ဟိုဘက်အိမ်ကနေ
ဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ်”

လှည့်ထွက်ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာ၍ . . .

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“ညနေကပဲ”

“များ သလား။”

“သိပ်မများ ပါဘူး။”

ငြိမ်းမောင် ပြေးထွက်သွားသည် ။ ဖတ်လက်စ

ဝတ္ထုအခန်းတစ်ခန်းတောင် မပြီးသေး။ ငြိမ်းမောင် ပြန်ရောက်လာသည် ။

“ဆွေဆွေဦး လာမယ်တဲ့ ။ ခု လောလောဆယ် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး လှဲနေပါလို့ ပြောတယ်”

“ခု လှဲနေတာပဲ”

“ခုဟာ က ထိုင်လျက်လှဲတာ။ ပက်လက်လှဲနေဖို့ ပြောတာ. . ။ ကဲ. . .”

ခင်ခိုင်က မလှုပ်၊ ငြိမ်းမောင် စိတ်တိုပြီး “ခင်” ဟု သံပြတ်ဖြင့် ခေါ်မှ ခင်ခိုင်လှဲနေ လိုက်သည် ။

“ညကြီးမင်းကြီး လာခိုင်းရတာ အားနာစရာကြီး”

“ဆွေဆွေဦးမှာ ကားရှိပါတယ်”

ဆွေဆွေဦး ရောက် လာပြီး ခင်ခိုင်ကို စမ်းသပ်သည် ။ မေးခွန်းတွေမေးသည် ။ ဘယ်အချိန်က စဖြစ်သလဲ။ နည်းသလား။ များသလား။ ဘာအရောင်လဲ။ အခဲအတုံးတွေ ပါသလား၊ ဗိုက်ထဲနာသလား၊ ခါးကိုက်သလား။ ခြေထောက်တွေ ညောင်းသလို ဖြစ်သလား။ မူးသလား ။ မအီအသာဖြစ်နေသလား။

ခင်ခိုင် ခေါင်းသာ တွင် တွင် ခါသည် ။

ဆွေဆွေဦး ဆေးထိုးပေးသည် ။ သောက်ဆေးပေးသည် ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကောင်းသွားမှာ ပါ ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရမယ်။ ခေါင်းအုံးမပါ ဘဲ အိပ်ပါ။ ခုတင်ကို ခြေရင်းဘက်က နည်းနည်းမြှင့်ထား။ သုံးရက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲ နေ။

ဒါဆိုကောင်းသွားမှာပဲ”

“ဘာ ကိစ္စမရှိဘူး ဟုတ်လား။ နင် ပေါ့ပေါ့လေး မပြောနဲ့ ။
ဒီလောက်တောင် သွေးတွေ ထွက်နေတာ”

“ဘလိဒင်ဖြစ်တာ ငါသိပါတယ်။ အရေးမကြီးလို့ အရေးမကြီးဘူး
ပြောတာ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမောင်၊ သူကဆရာဝန်ပဲဟာ။ နားလည်လို့
ပြောတာပေါ့”

ခင်နိုင်ဝင်ပြောသည် ။ ငြိမ်းမောင်က...

“ဒါပေမယ့် သူက အိုဂျီမှ မဟုတ်ဘဲ”

ငြိမ်းမောင်စကားက လွန်သည် ။ တခြားဆရာဝန်ဆိုလျှင်
ချက်ချင်း ထပြန်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်၏ ။ ဆွေဆွေဦးကတော့
ငြိမ်းမောင်အကြောင်း သိထားသူဖြစ်သဖြင့် စိတ်မဆိုး။

“ငါလည်း ဒပ်ဖရင်မှာ အလုပ်သင်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဟာ။ နယ်မှာ
ဆေးခန်းသွားဖွင့်တုန်း ကလည်း ကလေးအယောက်တစ်ရာလောက်
မွေးပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

ငြိမ်းမောင်က မကျေနပ်သေး။

“ငါကတော့ စိတ်ချရအောင် ဆေးရုံသွားရင်ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ”

ထပ်ပြောပြန်သည် ။

“နင် သိပ်သွားချင်ရင်တော့ ငါ့မှာ ကားပါသားပဲ။ လိုက်ဖို့လို့ ရတာ
ပေါ့။ မလိုအပ်လို့ ပြောတာ။ ဆေးရုံသွားရင်လည်း ဒီအချိန်
စပါယ်ရှယ်လစ်တွေ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆေးရုံကလည်း ငါလုပ်ပေးတဲ့

အတိုင်းပဲ ပေးရမှာ ။ ဒီကနေ ဆေးရုံအသွား ကားဆောင့်တဲ့ ဒဏ်ခံ
ရတာ ပဲ ထူးခြားမှုရှိမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမောင်။ ခင် ဆေးရုံတော့ မသွားချင်ဘူး”

ငြိမ်းမောင် တစ်ခုခုမပြောခင် ဆွေဆွေဦးက အလျင်ဦးအောင်..

“ငါ့ကို ယုံစမ်းပါဟာ ။ ဒီည ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်။ မနက်ကျလို့
ဘလီဒင်ဖြစ်သေးတယ် ဆိုရင် ဆေးရုံသွားပေါ့။ အကောင်းဆုံးက
သုံးရက်လောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်နေလိုက်။ ပြီးတော့မှ
မမနုဆီသွားပေါ့”

ငြိမ်းမောင် ကျေနပ်လိုက်ရသည် ။ ဆွေဆွေဦးက ဂုဏ်လိုက်ပြီး....

“ဒီ မှာ သူငယ်ချင်း၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို
ည ကြီး အ ချိ န် မ တော် လ ညှင်း ခေါ်သေးတယ် ။ ဒါတောင်
ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် တိုက်ဖော်မရဘူးနော်”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ။ ဆောရီးဟာ ငါ သိပ်စိတ်ပူပြီး မေ့နေတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ။ အားနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ကော်ဖီ မဟုတ်ဘူး ။ မာလ်တိုဗာတိုက်ပါ့မယ်။
ကိုးကန့်ပေါင်မုန့်လည်း ရှိပါတယ်”

“ကဲ.. ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်။ ဆာလှပြီ”

ငြိမ်းမောင် အခန်းပြင် ထွက်သွားတော့မှ ဆွေဆွေဦးက...

“ခင်သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးတွေ ဆွေ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

နောက်တစ်နေ့ ငြိမ်းမောင် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဘေးမှာ
ခင်ခိုင်မရှိတော့။ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါလို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့”

ဟု ရေရွတ်သည်။ ။ တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ထထွက်လာသည်။ ။

“ခင်”

“ခင်”

ဟု တကြော်ကြော် ခေါ်သည်။ ။ ရေချိုးခန်းထဲက ရေသံကြားသည်။ ။
အားရပါးရ တဗွမ်းဗွမ်းမြည်အောင် လောင်းချိုးနေပါသည်။ ။
ပိတ်ထားသော တံခါးကို တစ်ချက်ထုပြီး ..

“ခင်ခိုင် .”

ဒေါသသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ။ ခင်ခိုင်က...

“ခင် ကောင်းသွားပါပြီ။ ။ ဘလီဒင် မရှိတော့ဘူးလေ”

ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့် ပြော၏။ ။ ငြိမ်းမောင် တံခါးကို ဝုန်းခနဲ
ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ။

* * *